

Ploaia Târzie nu vine la comandă

Luni, 14 mai 2007

Gili Cârstea

După un secol de așteptări zadarnice, în ciuda miliardelor de rugăciuni, petiții, și programe de redeșteptare, biserica rămășiței parcă s-a trezit dintr-un somn urât și s-a luminat deodată: Asta e! N-avem Ploaia Târzie! Și n-o avem deoarece nu ne-a trecut prin cap să ne rugăm toți odată la date fixe, sau magice, cum este 7.7.07.

Interesant! De ce nu i-o fi trecut nimănui prin cap soluția simplă la încropeala laodiceană?

Răspunsul este că nu aceasta este soluția, și liderii noștri știu bine acest lucru. Dar ei sunt speriați de lipsa de ploaie, vor să evite cumva asumarea responsabilității, și astfel sunt dispuși să încerce orice soluție, oricât de naivă sau neserioasă ar fi ea.

Când cerul a fost pregătit să treacă la o fază superioară a planului de mântuire, niciodată nu a așteptat, nu a cerut, și nici măcar nu a sugerat că ar fi nevoie de rugăciune convergentă, așa cum ni se propune în aceste zile. Inițiativa a fost mereu a Lui, și s-a materializat prin trimiterea unei solii de adevăr prezent.

Două exemple sunt suficiente.

Primul, la Cincizecime, identificat a fi momentul Ploii Timpurii. Instrucțiunea Domnului Hristos a fost simplă: "Rămâneți în cetate" (Luca 24:49). Nu veți găsi nicăieri în Evanghelii măcar o sugestie din partea lui Isus că ucenicii trebuiau să se roage, simultan sau altfel, pentru coborârea Duhului Sfânt. Cu atât mai absurdă ar fi ideea că Hristos ar fi așteptat ca toată biserica, adică națiunea iudaică de atunci, să organizeze ore de rugăciune pentru redeșteptare și reformă. Acestea trebuiau să vină pe calea rânduită de cer, adică prin acceptarea adevărului că Isus din Nazaret a fost cu adevărat Mesia. Iar ucenicii trebuiau să rămână în Ierusalim pentru un alt motiv decât spre a fi împreună sau pentru a se ruga pentru ploaie. Ei trebuiau să mărturisească înaintea bisericii că Hristos a fost Mielul lui Dumnezeu din ceremonia iudaică, și că realitatea strălucitoare a credinței lor a înlăturat serviciul umbrelor, al ritualurilor.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Sinedriul ar fi recunoscut lumină nouă în solia ucenicilor, dată prin puterea Duhului sub Ploaia Timpurie? S-ar fi împlinit profeția din Zaharia 12, în care

biserica este apucată de o mare jale, înțelegând că au străpuns pe primul lor Fiu născut. Și imediat s-ar fi împlinit profeția din capitoul 13:1, adică s-ar fi deschis “un izvor pentru păcat și necurăție,” adică antipatica zi a ispășirii. Dar frații din Sinedriu, prin necredința lor, au aruncat omenirea în agonia a încă două milenii de păcat și moarte.

Al doilea exemplu este “începutul” Marii Strigări și al Ploii Târzii din 1888. Nimeni nu poate contesta declarația inspirată că “Marea Strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate” (RH 1 aprilie 1890), referitoare la sesiunea din 1888. Dacă Dumnezeu are nevoie de rugăciune convergentă pentru trimiterea ploii, cum se face că în 1888 nu a fost nevoie de așa ceva? Nu veți găsi nicio referire, oricât de slabă, că biserica ar fi organizat așa ceva, că solii din 1888 – Waggoner și Jones – ar fi practicat așa ceva, sau că sora White ar fi recomandat așa ceva. Nimic. Liniște totală la acest subiect. De ce oare?

Deoarece Marea Strigare era ascunsă în solia neprihănirii lui Hristos, și devenea activă doar dacă solia era primită, apreciată și însușită de biserică. Existau adevăruri rămase neînțelese de la ziua Cincizecimii, și fără ele biserica nu putea să-și îndeplinească mandatul, așa cum se vede până în ziua de azi. Iar solia neprihănirii lui Hristos a venit fără programe de rugăciune globală, strategii planificate la vârf sau inițiative ale unor laici mai spirituali, cum se sugerează în programul din zilele noastre. Din contră, liderii Conferinței Generale din 1888 erau chiar ferm împotriva noilor adevăruri descoperite fraților Waggoner și Jones.

Dar acel început a fost ratat datorită orbirii instituționale, iar profeția din Zaharia încă așteaptă o generație de oameni dispuși să discearnă și să aprecieze susurul blând al Duhului. Secvența evenimentelor din Zaharia 12 nu permite niciun fel de rugăciune convergentă, în același timp și pentru același lucru. Vă rog să urmăriți din nou ordinea acțiunilor cerului și reacția corectă din partea poporului în acea profeție:

Inițiativa cerului:

“Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune.”

Nu există niciun fel de indicații că cerul așteaptă un potop de rugăciuni spre a turna duhul de îndurare și de rugăciune.

Reacția poporului:

“Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.”

Aceasta înseamnă că până atunci aveau privirile îndreptate spre altcineva, se rugau altcuiva și primeau lumină din altă sursă. Dar inițiativa revărsării duhului a avut efect, iar ei și-au întors privirile spre cine trebuia.

Rezultatul înțelegerii acelei vine colective:

“Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut. În ziua aceea va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului.”

Abia acum avem de-a face cu o reacție globală, care cuprinde întreaga biserică. Dar nici chiar acum plânsul, marea pocăință, nu se desfășoară după același tipar stereotip. Nu se va întâmpla după sloganele heuripiste, „toți împreună, toți la fel.” Ascultați:

“Țara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David [administrația] deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan [clasa teologică, academia bisericii] deosebit, și femeile ei deosebit; familia casei lui Levi [preoția, corpul pastoral] deosebit, și femeile ei deosebit; familia lui Șimei [instituțiile independente, disidenții] deosebit, și femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit, și femeile ei deosebit” (Zah 12:10-14).

Acest „deosebit” este atât de obositor repetat, încât singura explicație rămâne intenția de a ne scoate din cap ideea noastră absurdă de putere prin număr.

De ce se vor „jeli” deosebit diferitele structuri ale bisericii? Deoarece, deși toate sunt vinovate de „străpungerea” lui Hristos în 1888, fiecare a jucat un rol deosebit în marea împotrivire, a reacționat altfel în fața soliei și au perspective diferite despre felul în care ar fi trebuit procedat. Dar indiferent de reacția fiecărei categorii, toți recunosc implicarea lor în crima teribilă pe care au comis-o inconștient.

Doar în asemenea condiții poate avea loc Ziua Ispășirii pentru ultima generație, descrisă în capitolul 13:1 ca fiind deschiderea unui izvor pentru păcat și necurăție.

Nu vom putea deschide izvorul făcând presiuni asupra cerului prin exhibiții infantile, oricât de mulți sau hotărâți am fi. Izvorul se va deschide singur, atunci când vom înțelege tragedia care s-a întâmplat în Casa noastră denominațională, și vom avea bunul simț elementar să spunem un simplu „ne pare rău.” Evident, din inimă, nu de pe vârful buzelor.